

Psiho, ptice, Općinska narodna knjižnica
Drenovci, Drenovci, 2005.

Božji prst

Dođi, pogledaj kroz moj prozor. Kroz njega stvarno sve izgleda drugačije – htio sam ti reći, ali sam jednostavno šutio i nastavio buljiti u strop.

Strop više nije bio bijel, prije siv i išaran pukotinama.

Mislio sam o tome kako baš i nije pametno oslikavati strop freskama i biti uvjeren kako božji prst neće popucati.

Onda sam opet pomislio na prozor.

Vani se zasigurno nešto događalo –

djeca su išla iz škole, netko je ulazio u trgovinu, automobili su jurili.

33. stranica

Neuspjeh je prirodan dio kreativnog procesa –
rekao je Walt Disney onoga jutra kada je
dobio otkaz na poslu zbog nemaštovitosti.
Evo, ja već nekoliko tjedana sjedim ispred
ugašenog televizora i osjećam kako dolazi nešto veliko.
Pa, nisam valjda stvoren da cijeloga života udaram pečate
na 33. stranici *Čudnovatih zгода šegrta Hlapića*.
Taj Walt Disney baš zna razveseliti čovjeka
i pri tome ostati mrtav hladan.

kuća

kuća

to je jedino što znaš nacrtati

prvo crtaš prozore

kažeš

najvažnije je da ima puno svjetlosti

tako kuća izgleda prostranije

onda crtaš vrata

kažeš

vrata govore kakvi ljudi žive u kući

zidove crtaš da bi kuća bila toplija

kažeš

mogli bi biti i od stakla

jer ti nemaš što skrivati

na kraju crtaš krov

kažeš

krov ne smije biti previše šiljast

jer tada kuća izgleda opasno

ograda mora biti niska i drvena

kažeš

jer takva se ograda najlakše preskoči

još samo nedostaje drvo

kažeš

jer drvo je najtočniji sat

i po njemu vidiš koliko si ostario

a kada ćeš nas nacrtati

kažem

već sam nas nacrtala

kažeš

evo sjedimo tu u sobi i ja ti govorim

kako bi već jednom mogao upaliti tu vatru

ali nisi nacrtala dimnjak

kažem

sve moram ja

kažeš

i crtaš dimnjak

i dim što se izvija u nebo

Ženin pas

Prijatelj mi priča o ženinom psu.

Baš tako kaže: *ženin pas*.

Bio je to, ustvari, i njegov pas,
ali ga on nije volio.

To ne kaže.

Ženinog je psa
prije godinu dana
pregazio auto.

Jedva ga je lopatom
odvojio od asfalta, kaže.

Zakopao ga iza zgrade.

Žena misli da je pas odlutao
i još uvijek čeka da se vrati.

Normalno, prepoznaje ga
u svim psima na ulici.

Čak i u onima druge pasmine.

Zove ih njegovim imenom,
a kada se ne odazovu,
rasplače se.

On joj nikako nema hrabrosti
reći da je pas mrtav.

Ustvari, ne želi joj reći.

Tako je bolje, kaže.

Kod kuće cijelo popodne
razmišljam o ženi moga prijatelja
i njenom psu.

Netko bi toj ženi
konačno morao reći istinu.

Stvarno bi joj to netko morao reći.

maja&vuneni, Trag CRVENO – slobodni
pokret, Zagreb, 2013.

zar ne vidite, gospođo?

zar ne vidite gospođo oni bacaju otpatke preko balkona njihovo dijete urla ispred zgrade skače stepeništem i mumlja njihovo dijete neprekidno mrmlja lomi riječi guta slogove i ispušta potoke sline pa vidite li vi to dijete to dijete je strašno izvan svih normi pristojnog ponašanja izvan svih normi to dijete a toliko su ga željeli jedan mali a i ružan je sigurno je na njegove ona je lijepa dobro ne baš lijepa ali uglavnom ljepša od njega u svakom slučaju pa pogledaj samo njegove ruke tu se više ništa ne može učiniti voda je tu bila ako je bila odavno i onda on tim rukama dira to dijete nju pa kako mu dozvoljava da ju dira to će se dijete razboljeti samo mu još to treba dovoljno je kažnjeno pa još takvi roditelji bog je ponekad stvarno okrutan

je, gospođo, bog je ponekad stvarno okrutan, htio sam reći, to sigurno misli i vaš muž. pa vi ne prestajete pričati, a tek je svanulo. ne mogu od vas čuti svoje pospane misli, gospođo, a i vaša prijateljica se bori sa snom.

zar ne vidite, gospođo, vaša se prijateljica bori sa snom?

nije što je moja

ma nije što je moja ali to je spremljeno to je oprano to je opeglano to je skuhanu pa još dotjerana je malo je dobila u guzici i struku ali ko nije ali to njoj stoji nije što je moja to bi ja i tebi rekla i tvojoj kćeri a tapete što je stavila nema takvih kažem ti pa neki cvjetovi ko u njemačkoj takvih nema kod nas ko iz njemačke a hoćeš oprano hoćeš skuhanu a onaj njen ni hvala samo sjedi i trpa onim svojim debelim prstima pa još masno pa dira okolo a ona jedna ide pa krpom pa briše za njim krpom masno briše ma nije on loš kažem sama si je birala mogla je kog je htjela al ona baš njega ma nije on loš al samo sjedi i jede a ni hvala ne kaže ma ima dobru plaću donese svaki mjesec nije da se ne brine to se ima uvijek pun frižider oćeš parizer oćeš marmeladu oćeš mortadelu oćeš linoladu pa sir abecede pa buco toga uvijek buce nikad ne nestane nije što je moja ali ima se za pojest i popit uvijek i to fino pa uvijek salveta pa mala pa velika vilica pa mala pa velika kašika pa servisa novih neraspakiranih i kristala pun regal nije što je moja al što je je

njegov tata

ma kažem ja vama gospođo nitko u ovome gradu ne radi svoj posao nitko pa gledajte samo tu rupu do vrata bi propao kad bi stao tu vode ko u bunaru ima govorio sam ja upozoravao molio kumio pisao i na mjesnoj zajednici i na vijeću i gradonačelniku i molio i prijetio i lijepo i ružno i ništa ništa kažem ja vama gospođo nitko u ovom gradu ne radi svoj posao pa pogledajte samo taj snijeg to nitko ne čisti samo čekaju da se otopi da nas potopi

ledeno doba

danas mi je bio jedan čovjek,
govorio mi je kako bih uskoro mogao umrijeti,
kako bi me mogao pregaziti automobil,
pasti cigla na glavu, srušiti se drvo,
progutati rijeka, ubiti grom, otpuhati vjetar.
sve mi se to može dogoditi, ali jedno je sigurno,
mojima bi bilo lakše ako bi za to dobili šaku novaca
od kojih bi zasigurno mogli kupiti novu perilicu rublja,
perilicu suđa, mikser, električnu drobilicu oraha
ili već nešto što bi me dostojno zamijenilo.
govorio mi je to pred mojim trogodišnjim sinom
pred čijim se očima topio posljednji veliki ledenjak,
pred čijim su očima mamut, sabljasti tigar i možda ljenjivac
upravo spašavali svijet.

više ne pišem

više ne pišem.
bilježim samo mobitelom
ili fotoaparatom sličice
u kojima uočim ono nešto
oko čega bih mogao omatati riječi.
volim ih zvati predpoezijom
i misliti o tim sličicama
kao o sirovini.
skladištim ih tako i čuvam
za neke bolje dane.
izlasci sunca, zalasci sunca,
mačke na krovu u jednom češkom gradiću,
šarena sarajevska ulica,
opustošeni osječki željeznički kolodvor,
lutke u izlogu,
sjene, odrazi,
prozori, stakla.
sve je prepuno svjetlosti.
čeka me lijepa budućnost!

više ne pišeš

više ne pišeš – kažeš mi.
više ne pišem – kažem ti.
zar ne vidiš da je poezija umrla?
barem u meni.
dugo je bolovala
i onda me jednoga dana
jednostavno napustila.
baš kao i ti, ono jednom – sjećaš se?
ali sam se vratila.
vidiš, poezija ne može umrijeti – kažeš mi.
može – kažem ti.
ostanu samo slike,
kao duhovi.
uhvatim ih onako u prolazu,
u automobilu koji
zakoči onako iznenada,
u uhvaćenom slučajnom pogledu
kroz prljavo staklo
isluženog tramvaja,
u odlomljenoj grani
koja izvire
pa ponovo nestaje
u mutnoj dravi.

više ne piše

više ne piše, barem mi je tako rekao.
kaže, poezija je u njemu davno umrla.
kažem ti, poezija u njemu nije ni živjela.
ona jedna knjiga, to je bila slučajnost.
nesretan spoj trenutka i uzaludnog truda.
to može svatko!
objavljuje neke sličice po blogovima
i još ih naziva predpoezijom.
nada se, kaže, da će ih jednoga dana
kanalizirati u poeziju.
kao da to ide tako lako,
možeš si misliti.
a fotografije?
fotografije mutne, neizoštrene,
fotografirane valjda mobitelom,
nikakve, sve same početničke greške.
objektivom u sunce, sve neki odrazi, sjene,
mačke po krovovima, gole lutke u izlozima.
ajd, da su gole ženske, a ovako, ništa od toga.
nikada od toga poezije!

Drvolaši, Gradska knjižnica i čitaonica
Đakovo, Đakovo, 2021.

u šumi, na drvetu, žive drvolaši.
onaj tko ih je vidio, nije o tome pričao.
onaj koji je o tome pričao, sigurno ih nije vidio.

u polju, napolju, žive drvolaši.
onaj tko ih je tražio, nije ih našao.
onaj koji ih je našao, zauvijek se izgubio.

te smo noći dugo hodali. gotovo pred jutro, naišli smo na neke zemunice. nismo ništa provjeravali, samo smo se uvukli unutra i pozaspali. bilo nam je svejedno. da su htjeli, mogli su nas sve pobiti na spavanju. bili smo preumorni, nismo ni straže postavili. bilo nam je svejedno, toliko smo bili umorni.

ujutro sam, na drvenoj gredi, pročitao svježe urezano tvoje ime. bio je to tvoj zadnji trag. nakon par godina, kada sam to ispričao tvojoj majci, samo je spustila glavu i zaplakala. nikada me više nije pogledala. nikada mi više nije rekla niti riječ. kao da me je krivila zbog tvog nestanka. ja sam samo vidio tvoje ime. ništa drugo, samo sam pročitao tvoje ime.

toga smo dana puno popili. pili smo cijeli dan, a onda poslijepodne čistili oružje i izležavali se ispod drveta. ni danas ne znam tko je prvi počeo. događa se. prvo grube riječi pa gurkanje, nekoliko udaraca, a onda svi polude. tko zna koliko bi sva ta gužva trajala da se nije začuo zvižduk pa udarac pa drugi pa treći. svi smo zalegli i čekali. ništa, samo prašina. znali smo da je gotovo, ali se nikome nije ustajalo. nitko nije htio narušiti tu tišinu.

samo se moraš sjetiti ovoga i naći ćeš put ma koliko bio izgubljen. slušao sam oca kako priča dok čekićem razbija tvrdi orahovu ljusku. onda reže jabuku na kriške i dijeli nam svakome, prvi umače jabuku u med, pa orah u med, i sve to pojede.

tri su nas dana ganjali po šumama, a mi smo bježali. četvrti dan nisam znao gdje sam niti je bilo ikoga da mi to kaže. peti sam dan kružio po šumi i onda odustao. bio sam izgubljen.

onda sam se sjetio i badnjaka i oraha i jabuka i meda i kako smo sve to zajedno umakali i jeli. ujutro sam shvatio da sam proveo noć na samome kraju šume. trebao sam samo pretrčati livadu, na drugom su kraju bili naši položaji.